

השורה, וכדתנן במשנה סוף פרק שישי, שקופת השקלים היתה ראשונה וקופת הנדבה אחרונה.

ואם כן, לא הוצרכה, לא היה לו צורך לתנא לכתוב "מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה", אלא "בין שקלים לקינים", בין קופת השקלים לקופת הקינים, שהן היו סמוכות.

אמר רבי אבון בשם רבי פנחס: לא היו הקופות נתונות בשורה. אלא כמין קובליים [עייגול] היו עשויין.

נמצא שקופת הנדבה, שהיא אחרונה, והיתה בסוף העיגול, היתה סמוכה לקופת השקלים, שהיתה הראשונה בעיגול, וכך היתה סמוכה לה.

ומבאר הגמרא הא דאמרינן שאם היו המעות מחצה למחצה והוי ספק השקול יפלו לנדבה:

אית דבעי מימר [יש שרצו לומר] בטעם הדבר שיפלו לנדבה, ולא ילכו אלו המעות לתרומת השקלים, כי שמא יהיה בהם יותר מכדי צורך הקרבנות, ואז יפלו לשיירי הלשכה, שבונים מהם חומת העיר.

ולכן יפלו המעות לנדבה, שהנדבה חמורה הימנה, שהנדבה לעולם לקרבנות אזלא.

ואית דבעי מימר [ויש שרצו לומר] בטעם הדבר שמעות שנמצאו במחצה למחצה יפלו לנדבה ולא לשקלים לקרבנות הציבור, כי אם באמת באו מנדבה שהביאם היחיד אי אפשר להקריב מהם לקרבנות הציבור, שאין מקריבין אותן אלא ממה שהובא בחובה על ידי הציבור.

משום שעצים הם רק מכשירי קרבן, ואילו לבונה היא עצמה קריבה על גבי המזבח.

מעות שנמצאו בין קופה של קינים [המיועדת ליולדות עניות וזבין ושאר מחוייבי קינים, שהיו מביאין שתי תורים או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת] לבין קופה המיועדת לגזלי עולה, שמהם הכל עולה].

נמצאו קרוב לקינים, יפלו לקינים. נמצאו קרוב לגזלי עולה, יפלו לגזלי עולה.

ואם נמצאו מחצה למחצה, יפלו לגזלי עולה, כיון שכך קרב הכל לעולה, שכולה כליל למזבח.

מעות שמצא אדם בכיתו בין קופה של חולין לקופה של מעשר שני:

נמצאו קרוב לחולין יפלו לחולין, קרוב למעשר שני יפלו למעשר שני, מחצה למחצה יפלו למעשר שני. שמספק מחמירין לנהוג בהן בקדושת מעשר שני.

זה הכלל: חולכין בספק אחר הקרוב אפילו לחקל, וכשנמצאו מחצה למחצה חולכין להחמיר.

גמרא:

והוינן במה ששינינו במשנה שנמצאו מעות בין קופת השקלים לקופת הנדבה:

הלוא לא היו קופות אלו סמוכות?

והגמרא סברה כי הקופות עמדו בשורה, זו אחר זו. ולפי זה קופת השקלים נמצאת בחזית השורה, ואילו קופת הנדבה בסוף